

νά δώσουν μίαν τελευταίαν σύμφωνον ἀπόφασιν εἰς τὸ ν' ἀποκατασταθῆ ἡ Ἑλλάς εἰς τὴν ὁποίαν τὸ πάλαι εὐρίσκετο κατάστασιν, καὶ τῆς ὁποίας οἱ ἡρωϊκοὶ τῶν σημερινῶν τῆς τέκνων ἀγῶνες τὴν κάμνονον τύσον ἀξίαν;

Δικαίῳ τῷ λόγῳ πρέπει νὰ εὐγνωμονῶμεν εἰς τοὺς γενναίους Ἀμερικανούς, καθὼς καὶ εἰς τὸν σεβάσμιον αὐτῶν πρόεδρον, Μορὸν, τὸν ἄξιον διάδοχον τῶν Βασιλευσάντων καὶ Γεφερσῶνων, ὅχι μόνον διότι ἀναγνωρίζουν πανδήμως τὰς ἡρωϊκὰς τῶν Ἑλλήνων πράξεις μετὰ τὰς ἡ παροῦσα ὑπὲρ τῆς πολιτικῆς τῶν ἀνεξαρτησίας πάλιν ἀπὸ τῆς πρώτης ἀφετηρίας ἐδοξάσθη, ἀλλὰ καὶ διότι ἐδειξαν καὶ δείχνουν πρὸς αὐτοὺς τὰ πλέον εὐγενῆ αἰσθήματα, ὅσα χαρακτηρίζουν ἕν ἔθνος ἀληθῶς ἐλευθερον καὶ φιλελεύθερον.

Ὁ σεβάσμιος Πρόεδρος εἰς τὴν ἀνωτέρω ὁμιλίαν ἐν ᾧ ἐκφράζει τὰ ἰδικά του καὶ τοῦ ἔθνους του τὰ αἰσθήματα ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων, ὑποθέτει καὶ ὅλα τ' ἄλλα τοῦ πολιτισμένου κόσμου ἔθνη συμμέτοχα αὐτῶν, καὶ δείχνει συγχρόνως τὴν ὁποίαν τρέφει ἡ μεγαλόφρων ψυχὴ τοῦ ἐλπίδα τοῦ νὰ ἴδῃ καὶ αὐτῶν τῶν ἡγεμόνων τῆς Εὐρώπης τὰς καρδίας κυριευμένας ἀπὸ τὰ ἴδια αἰσθήματα.

Τίποτε ἄλλο δὲν εἶναι ἀρεστότερον οὐδὲ ἐφετώτερον εἰς τοὺς Ἕλληνας παρ' ὅ,τι φρονεῖ καὶ ἐλπίζει ὁ καλὸς ἀγαθὸς οὗτος ἀνὴρ. Ὅλοι οἱ ἀγῶνες, καὶ ὅλοι οἱ κόποι αὐτῶν, τοὺς ὁποίους ἕως τῶρα κατέβαλον καὶ καταβάλλουσι δὲν ἀποβλέπουσιν, εἰμὴ εἰς τὸ νὰ συστήσῃ τὴν ὑπόληψιν τῶν κοντὰ εἰς τ' ἄλλα πολιτισμένα ἔθνη, διὰ νὰ ἡμπορέσῃ νὰ συγκαταριθμηθῇ καὶ αὐτοὶ τέλος πάντων εἰς τὸν κατάλογόν των διὰ τῆς ὑψηλῆς καὶ δικαίας συγκατανεύσεως τῶν Βασιλέων. Τοῦτο ἐπιθυμοῦν, τοῦτο ἐλπίζουν, καὶ εἶθε ταχέως νὰ εἶδον τὸ πλήρωμα τῆς ἐπιθυμίας καὶ τῶν ἐλπίδων των.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣ ΜΕΡΙΚΟΥ ΕΚ ΠΙΣΑΣ,

Τὴν 5 Ἰαννουαρίου. 1825.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι ἐγὼ ἀγαπῶ τὴν Ἑλλάδα ὡς πατρίδα μου μετὰ ὅλον τὸν ζῆλον ἐνὸς ἀληθοῦς καὶ εὐκρινοῦς πατριώτου· ἡ ἐδικὴ τῆς εὐτυχία εἶναι καὶ ἰδική μου εὐτυχία, καὶ ὅλων ὅσοι ἐξ ἀνάγκης εὐρίσκονται μακρυσμένοι ἀπ' αὐτὴν. Ὅσάκις ἤκουσα τὰς θαυμαστάς νίκας τῶν συμπατριωτῶν μου, εὐχαρίστησα τὸν Θεὸν διὰ τὴν φανεράν ὑπερασπίσιν του· ἀλλ' ὅταν ἀκούω ὅτι ἡ Ἑλλάς τήσον εὐνοουμένη ἀπὸ τὰς περιστάσεις σπαράττεται ἀπὸ τὰ δυστυχῆ ἀμοιβαῖα πάθη τῶν ἀρχηγῶν τῆς ὅταν ἀκούω ὅτι ἄνθρωποι γεμάτοι ἀπὸ σκοποῦς φιλοδοξίας καὶ συνειδησμένοι νὰ βλέπουν τὸν ἄνθρωπον γεννημένον φυσικὰ ἐλευθερον, εἰς τὴν σκλοβείαν, ὅταν ἀκούω ἴδῃ, ὅτι ἄνθρωποι παρόμοιοι ἐγείρουν τὰ ὄπλα ἐναντίον τῆς Διοικήσεως, τοῦ μόνου ἀναγκαίου δεσμοῦ παντὸς ἔθνους, καὶ τῆς μόνης θεμελιώδους βάσεως πάσης πολιτικῆς καὶ ἀτομικῆς ἐλευθερίας, τότε ἡ ψυχὴ μου κυριεύεται ἀπὸ λύπην ἀπερίγραπτον, καὶ βλέπω τὴν Ἑλλάδα, τὴν ἀγαπητὴν πατρίδα, νὰ τρέχῃ εἰς τὸ χεῖλος τοῦ κρημινοῦ. Διὰ ταῦτα ἀναγκάζομαι νὰ διευθύνω τὴν φωνὴν μου εἰς τοὺς ἀληθεῖς καὶ γνησίους πατριώτας. Αὐτοὶ εἶναι οἱ ὁποῖοι ἔσωσαν τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὸν ἀφόρητον ζυγὸν τῶν τυράννων, αὐτοὶ πρέπει νὰ ἐνωθῶσι διὰ νὰ πολεμήσῃ καὶ καταστρέψῃ ὅλους τοὺς ἐναντίους τῶν νόμων· αὐτοὶ οἱ ἀληθεῖς πατριῶται ὀρκωμένοι πανδήμως μετὰ μίαν καρδίαν καὶ μ' ἕν κοινὸν αἶσθημα τοῦ πατριωτισμοῦ πρέπει νὰ ἐνωθῶσι διὰ παντός, διὰ νὰ συστήσῃ ἕνα ἀκαταμάχητον προμαχῶνα ἐναντίον ἐκείνων, ὅσοι ἤθελαν κάμει κατάχρησιν τῶν ἐθνικῶν δικαιωμάτων, καὶ οἱ ὁποῖοι θέλουσιν κατὰ τὸ ὀλέθριον παράδειγμα τῶν Τούρκων, νὰ ἐξουσιάζουν δεσποτικῶς εἰς τὰς διαφόρους ἐπαρχίας.

Πίστευσόν με, φίλε, ὅτι ἡ εἰδήσις τῶν νέων ταραχῶν, αἱ ὁποῖαι ἐξέσπασαν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔφεραν δυσαρέσκειαν μεγάλην εἰς τὰς καρδίας ὅλων τῶν φίλων αὐτῆς, εἴτε ὁμογενῶν, εἴτε ἀλλογενῶν. Ὁλος ὁ κόσμος λέγει ὅτι τὴν στιγμὴν ὅπου ἡ Ἑλλάς ἐδειξε τοὺς πλέον λαμπροὺς ἀγῶνάς τῆς, καὶ ἄρχισε νὰ μορφώνεται ἠθικῶς καὶ πολιτικῶς ἐναντίον τῶσιν δυσκολιῶν αἱ ὁποῖαι τὴν ἐπερικύκλωναν, καὶ εἰς τὴν στιγμὴν ἀκόμη καθ' ἣν οἱ ἡγεμόνες τῆς Εὐρώπης ἤρχισαν νὰ τὴν θεωροῦν μετὰ ὄμμα εὐνοϊκόν, ἔπρεπε τάχα νὰ εὐρεθῶσι τοσοῦτον κακοποιοὶ καὶ ἀναίσθητοι ἄνθρωποι μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων διὰ νὰ ἀνατρέψῃ ὅλα τὰ κέρδη τὰ ὁποῖα ἐξηγόρασαν μετὰ τὴν χύσιν αἵματος, καὶ μετὰ τὴν θυσίαν; Τοὺς τοιοῦτους, φίλε, πρέπει νὰ τοὺς θεωρῆτε ὡς τοὺς πλέον μεγάλους ἐχθροὺς τῆς πατρίδος, ἐπειδὴ καὶ εἶναι χειρότεροι παρὰ τοὺς Τούρκους. Αὐτοὶ εἶναι ὄφεις τοὺς ὁποίους θάλπετε εἰς τὸν κόλπον σας· ἀπομακρύνάτε τους, ὡς τοὺς μόνους αἰτίους τῶν δυστυχιῶν σας· ἐνωθῆτε διὰ τὸ καλόν, διὰ τὴν ἀγάπην τῆς πατρίδος· σεβασθῆτε τοὺς νόμους καὶ τοὺς ἐκτελεστὰς αὐτῶν. Ὅταν εἴσθε ἐνωμένοι οὕτω μετὰ τὸν δεσμόν τῆς ἀδελφότητος, ὁ Θεὸς ὁ ὁποῖος εἶθε ὑπερασπίσθη ἕως τῶρα, θέλει εἶσθαι πάντοτε μαζί σας.

Μεσολόγγιον 10 Ἰαννουαρίου.

Μανθάνομεν ἀπὸ Κάλαμον, ὅτι οἱ Κύριοι Λόντος, Ζαΐμης καὶ Συντρο-

φία ἀπερνοῦν τὸν καιρόντους συμποσιάζοντες, καὶ ἀδιακόπως εὐφραίνόμενοι.

Πῶς ἡμποροῦν νὰ εὐφραίνωνται αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἔγειναν αἴτιοι τῶσιν δυστυχιῶν εἰς τὴν πατρίδα; μήπως μετὰ τὴν οἰνοποσίαν θέλουσιν νὰ λησμονήσῃ τὰ παρελθόντα καὶ νὰ καταπραῖνουν τοὺς δικητικὸς ἐλέγχους τῆς συνειδήσεώς των; ἢ μήπως καὶ μακρόθεν ἀπὸ τῶ ξένου ἄστυλόν των θέλουσιν νὰ μάς περιγελοῦν ἀκόμη μετὰ τοὺς ἀσημάντους σαρκασμούς των.

Τὸ Εὐαγγέλιον μάς δίδει τὸ παράδειγμα ἐνὸς υἱοῦ πλανημένου. Διατί καὶ οὗτοι δὲν μιμοῦνται τὸ παράδειγμα τοῦτο, λέγοντες ὡς αὐτὸς « Πάτερ ἡμάρτησα, συγχώρησέ με; « Οἱ νόμοι ἤξεύρουσιν νὰ παιδεύωσιν, ἀλλ' εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν ἤξεύρουσιν καὶ νὰ συγχωρῶσι.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ. ΛΟΡΑ ΜΠΑΪΡΩΝ.

Τοῦ Κυρίου Σπυρίδωνος Τρικούπη, Μέλους τοῦ Σ. Βουλευτικοῦ Σώματος.

Ἐκλείσεν ὁ Λόρδ Μπαΐρων τὸ στόμα του διὰ τὴν ὑστερὴν φορὰν εἰς Μισολόγγι μετὰ τὸ ὄνομα τῆς Ἑλλάδος· ἔκλεισε καὶ ἡ Μοῦσα τὸ στάδιον τῆς ποιητικῆς του δόξης μετὰ τοὺς ἀκολούθους στίχους, γραμμένους καὶ αὐτοὺς εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου γίνεται πάλιν λόγος διὰ τὴν ἀγάπητὴν του Ἑλλάδα. Αὐτοὶ οἱ στίχοι ἐγράφησαν ἀπὸ τὸν ἴδιον εἰς Μισολόγγι ταῖς 22 Ἰαννουαρίου 1824. τὴν ἡμέραν (καθὼς μαρτυρεῖ τὸ ἰδιόγραφόν του) ὅπου ἔκλεισε τοὺς τριανταεξ ἡμέρας τῆς ζωῆς του· αὐτοὺς ἐτόλμησα καὶ ὅπως ἡμπόρεσα τοὺς ἐμετάφρασα καὶ τοὺς κοινολογῶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, μῶλον ὅτι κάνεις δὲν γνωρίζει καλῆτερά μου τὴν ἀτέλειαν αὐτῆς μου τῆς μεταφράσεως. Δὲν εἶναι ἡ δύναμις καὶ ἡ χάρις αὐτοῦ τοῦ ποιήματος, κοινὰ προτερήματα τῶν ποιημάτων του, μήτε ἡ περίστασις εἰς τὴν ὁποίαν ἐγράφη ὅπου μετὰ παρακίνησαν καὶ τοὺς ἐμετάφρασα· εἶναι ἡ ἐντύπωσις ὅπου μοῦ ἔκαμαν ὅταν τοὺς ἐπρωτοδιάβασα· Μοῦ ἐφάνη ὅτι ἐδιδάξαζα τὴν διαθήκην τῆς καρδιᾶς του.

Ἡ καρδιά μου καιρὸς εἶναι ἀνεκίνητη νὰ ζῆ. ἀφοῦ ἔπαυσε ν' ἀνάψῃ σ' ἄλλαις φλόγα ἐρωτικῆ. Πλὴν κ' ἂν ἔπαυσε ν' ἀνάψῃ σ' ἄλλαις φλόγα ἐρωτικῆ, ἡ καρδιά μου πάντα θέλει μετὰ τὸν ἔρωτα νὰ ζῆ. Μοῦ ἐμαράθησαν τὰ νιάτα, πάντε τ' ἄνθη καὶ τῆς ἀγάπης, τῶρα τάφος καὶ καῖμὸς μ' ἀκαρτερεῖ. Μετὰ ἀφρότοπον ὁμιλάει τῶν στηθῶν μου ἡ φωτιά, ὅπου καίεται καὶ δὲν καίει. εἶν' νεκροκαυστή πυρά. Φόβοι, ἐλπίδες, πόνοι, ζῆλοι τὴν καρδίαν μου δὲν κινῶν. δὲν ἰσχύει μήτ' ἡ ἀγάπη, στὸν ζυγὸν πλὴν με κρατοῦν. Μακρὰ τῶρα ἀπ' τὴν ψυχὴν μου, μακρὰ τέτοιοι στοχασμοί, εἰς τὸν τάφον τῶρα ἡ δόξα τῶν ἀνδρῶν ἐσπροβόει, Καὶ τὰ κλεῖ τὰ μάτι' ἂν πέσῃ θύμα τῆς Ἑλευθερίας, τῆρα, γύρω μας τουφέκι, φλάμπουρο, δόξα ἡ Ἑλλάς! Ὁ Σπαρτιατὴς βασταμένος στὴν ἀσπίδα ἕνα καιρὸν πλὴν ἐλευθερὸς δὲν ἦτον ἀπ' τὸν τρωϊνὸν Γραικὸν ψυχὴ ξύπνισε ψυχῆ μου! τὴν Ἑλλάδα δὲν ἐμπνῶ. ἔξυπνεῖ νὰ εἶ νὰ εἶ ἡ Ἑλλάς μ' οὐ ψυχῆ. ζῦπ' ἀπ' τὸν βοθρὸν Τὴν ἀθάνατην στοχάσῃ τὴν εὐραῖον πηγὴ πὺ ποτίζει τὸ κορμίσου. Ὄθεν ἦλθε τρέχα ἐκεῖ Πᾶθῃ ὅπου ξαναγενέονον καταπάσα τα ψυχῆ. ἄχρηστο γιά μετὸ γέλιο εἶν' τὸ καλλοῦς καὶ ἠδύτης. Ἀντὴ νύκτου λυπάσαι, γιὰ τὸ θέλεις πλὴν νὰ ζῆ; τῆς τιμῆς ἐδὲν νὰ εἶ ἡ Τάφος· τρέξε αὐτοῦ νὰ σκοτωθῆς. Δὲν σοῦ μένει παρὰ ν' ἀύρηξ ὅτι ἐγύρευες παντοῦ. καὶ νὰ τὸ εὐρηξ δὲν μποροῦσε. Μ' νῆμα Ἄνδρὸς Πόλεμου. Βοήσκωντάς το κῆρυα γύρω, πιάσ' τὴν θέσιν τοῦ ποθεῖς. γιὰ τὴν δόξαν πολεμῶντας περ' ἐκεῖ ν' ἀνακαυθῆς.

'Tis time this heart should be unmoved, Since others it has ceased to move; Yet, though I cannot be beloved, Still let me love. My days are in the yellow leaf, The flowers and fruits of love are gone The worm, the canker, and the grief Are mine alone. The fire that in my bosom preys, Is like to some volcanic isle; No torch is kindled at its blaze;— A funeral pile The hope, the fears, the jealous care, Th' exalted portion of the pain, And power of love, I cannot share, But wear the chain. But 'tis not here—it is not here— Such thoughts should shake my soul; nor now.— Where glory seals the hero's bier, Or binds his bield. The sword, the banner, and the brood Glory and Greece around us see; The Spartan borne upon his shield Was not more free Awake! not Greece—she is avwake!— Awake, my spirit,—think through vvhom My life blood tastes its parent lake— And then strike home I I tread reviving passions down, Unworthy Manhood—unto thee, Indifferent should the smile or frown Of beauty be. If thou regret thy youth,— why live I— The land of honourable death Is here— up to the field, and give Away thy breath! Seek out— Iess often sought than found— A soldier's grave, for thee the best, Then look around, and choose thy ground, And take thy rest.

ΑΡΙΘ. 13. ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ.

Μεσολόγγιον τὴν 13 Φεβρουαρίου. Ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη μάς βεβαιώνεται ἡ εἰδήσις περὶ τῶν μεγάλων παρασκευῶν ἀπὸ μέρους τῆς Ἀλβανίας διὰ τὴν κατὰ τοῦ μέρους τούτου εἰσβολὴν καὶ διὰ τὴν πολιορκίαν τῶν δύο πόλεων τοῦ Μεσολογγίου καὶ Ἀνατολικοῦ. Τὰ κατὰ τῆς Ἀντικῆς Ἑλλάδος κινήματα τῶν Ἀλβανῶν, ὕστερα ἀπὸ τὴν εἰσβολὴν τοῦ Μουσταφᾶ-Πασᾶ τῆς Σκόνδρας, ἐστάθησαν πάντοτε ἀσημάντα, ἀλλ' αἱ ἐφετεινὰς ἐτοιμασίαι τοῦ Ρεσίτ Μεχμέτ-Πασᾶ ὑπερβαίνουν πολὺ ἐκείνας τοῦ Σκόνδρα. Μανθάνομεν ὅτι αὐτὸς μεταξὺ τῶν ἄλλων φέρει μαζί του καὶ δύο χιλιάδας κίστιας, ἐπὶ σκοπῷ νὰ οἰκοδομήσῃ